

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 22. НОВЕМБАР 2020, ГОДИНА 22, БР. 11

ЧУДЕСНО ИСЦЕЉЕЊЕ И ПОСЕТА СВЕТОГ НЕКТАРИЈА

На данашњи празник Светог Нектарија Егинског Исцелитеља и Чудотворца, наводимо вероватно најчувенији пример његових чуда - исцељење такође светог човека, Старца Нектарија (Виталиса), који му је подигао храм у Камаризи, пошто га је Свети Нектарије исцелио од најтежег облика карцинома плућа. Старац Нектарије је, по наводу из књиге "Свети Нектарије - земаљски анђе, небески човек", о овом чуду посведочио овако:

- Разболео сам се од тешког облика рака. Читава предња страна мог грудног коша била је једна велика рана, из које су, без прекида, текли крв и гној. Од болова сам цепао кошуље! Ишао сам право у смрт. Замислите, већ сам за то све био припремио... 26. марта 1980.г. ујутро, отворише се врата на цркви, која је привремено била у подруму јер се горе још градио храм. Налазио сам се тамо са домарком Софијом Бурдос и живописцем Елени Китракис. Уђе унутра један старац, омален, ћелав. Само је на потиљку имао нешто мало косе. Брада му је била потпуно бела. Као да гледамо Светог Нектарија са фотографије. Узео је три свеће, а није оставио новац. Упалио је две од њих. Поклонио се свим иконама на иконостасу. А, поред иконе Светог Нектарија је прошао, не поклонивши јој се! Ја се нисам појављивао. Имао сам ужасне болове и налазио сам се иза завесе, у свештеничкој соби. Само мало сам одмакнуо завесу да бих га видео. Застао је на доле, пред Царским дверима. Скрстивши руке, упита, не гледајући ни лево ни десно: "Је ли старац овде?" А, домарка, покушавајући да ме "заштити", како ме не би замарали страни људи, одговори: "Није овде, код куће је. Има грип". "Не мари. Пожелите му срећан Васкрс", рече и оде. Домарка дође до мене и рече ми: "Оче Нектарије, овај старац, који је малочас отишао, много личи на Светог Нектарија! Из очију су му врцале искре! Све ми се чини да је заиста светитељ и да је дошао да вам помогне...!" Ја сам помислио да ми то говори само да би ме утешила. Захвалио сам јој. Међутим, као да је и мени "нешто" говорило да је она у праву. Послао сам је да иде и да га нађе, и да га замоли да се врати. Одоше обе, и домарка Софија и гђа Елени, да га доведу. Ја сам полако изашао и ушао у олтар. Сав у сузама, обгрлио сам Распеће и привио на Њега рану на грудима. Преклињао сам Га. У том тренутку, зачух да долазе. Домарка Софија ме зовну: "Оче, дошао је старац". Изађох из олтара. Приђох им. Хтедох да му целивам руку.

Није ми допустио, већ он мени пољуби руку. Упитах га: "Како вам је име?" "Анастасије!" Сав сам се најежио када сам од њега лично чуо крштено име Светог Нектарија!... Упутио сам га да се поклони светим моштима. Он извади пар малих металних наочара, којима је недостајала једна дршка. Чим смо их угледали, запрепастили смо се јер су то биле оне исте наочаре које смо чували у витрини, под стаклом! Дала ми их је монахиња Нектарија. А, он их стави и рече: "ВЕРА, ЧЕДО МОЈЕ, ВЕРА ЈЕ СВЕ!" Почео са великим поштовањем и побожношћу да целива свете мошти, а домарка му је објашњавала које су чије мошти. Али, поред свих честица моштију Светог Нектарија прође, без икаквог занимања! Учини ми се да

то није лепо, па му рекох: "Старче, извините, и Свети Нектарије је чудотворац! Зашто њега не целивате?" Он се само значајно насмеши.

Идући према последњој витрини, у којој се налази Светитељева икона коју је живописао његов нећак, Анастасије Кефалас, упита ме: "Како је Анастасије? Је ли добро? Је л' се вратио из Париза?" Одговорих му потврдно, иако то нисам знао. Само да га не ражалостим! Видело се да му је било драго. Потом га упитах: "Где живите, старче?" Показа ми на таваницу, где се тада још градио храм, па рече: "Кућа ми још није готова, па се бринем! А, положај ми не допушта да живим овде, онде!..." "Старче (признадох му тада), домарка вам је рекла да имам грип. Лагала је! ИМАМ РАК. А, ХТЕО БИХ ДА ОЗДРАВИМ, САМО ДА БИХ ЗАВРШИО ОВО ДЕЛО. Желео бих да завршим и Часну трпезу, да савршим прву Божанствену Литургију, па могу да умрем! Смрт ме не плаши!" "Ништа не брините. То је искушење", рече ми. ... Почео сам спремати да оде. Прође поред своје велике иконе, не обративши пажњу на њу. А ја, осмеливши се, током разговора, подигох руке да му помилујем лици, и рекох му, дубоко дирнут: "Мили мој старче, твоје лици толико личи на лице Светог Нектарија!" ТАДА СЕ ИЗ ЊЕГОВИХ ОЧИЈУ СКОТРЉАШЕ ДВЕ СУЗЕ, И ОН МЕ ОСЕНИ КРСТОМ. Загрли ме око оба рамена и пољуби. А ја, осетивши дубоку потресеност и радост, у исто време, раширих одмах руке да га стегнем у загрљај. Но, чим сам их пружио, иако сам га видео пред собом, моје руке взагрлишег празнину! Најежио сам се, задрхтао и, пошто сам се осенио, крстом, поново му се обратих: "Мили мој старче, молим те, хтео бих још да поживим, хтео бих да служим прву Литургију горе, у новом храму. Помози ми, молим те".

Окрену се тада од мене, крену и застаде пред својом иконом. А ја се, као да ми се тек тада "отворише очи" (Лк. 24,31), осетих до дна душе потресен, гледајући час њега, час његову икону! Одмах ми рече: "О, чедо моје, Нектарије, не жалости се. То је само искушење. ОЗДРАВИТЕШ! ДЕСИТЕ СЕ ЧУДО И ЧУЋЕ СЕ О ЊЕМУ ПО ЦЕЛОМ СВЕТУ!" И, тада нам пред очима несташе, а врата су била затворена и ни за трен се нису отворила! Жене потрчаше да га сустигну. Видеше га на аутобуској станици. Уђе у аутобус за Лаврион. Многи га видеше да је ушао! Али, да је... изашао, нико! Нештао је у

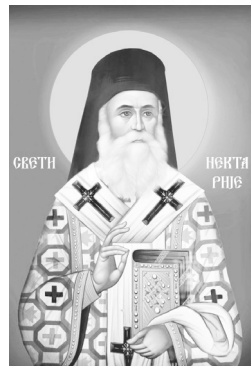
аутобусу!

Прошла су два и по месеца, 2. јуна сам, са нашим митрополитом Агатоником, отишао у болницу *Агиос Савас*, због мог случаја. Он је топло о мени разговарао са управником, г. Папаконстантину. А, управник - пошто је извршен детаљан преглед и урађена многобројна испитивања - рече владики: “Преосвећени, нема потребе да ви молите мене, ни ја да молим професоре и остале лекаре. Јер, у овом случају, једини који нешто могу да учине су њих двојица: Свети Нектарије и отац Нектарије!” Ја сам се, међутим, упорно молио, тражећи од Светог Нектарија - свог личног лекара - да ме исцели. Тамо, међу ланцетама, иглама, скалпелима и осталим хируршким инструментима, на хируршком столу, под јаким лампама, међу лекарима, болничарима, ја сам снажно “куцао”, и то обема рукама, на “врата” Светог Нектарија, вичући у себи и преклињући. И, ЧУДО СЕ ДЕСИЛО! У 12:45 изађе професор, видно узбуђен, и саопшти окупљенима: “Можете бити спокојни! Водите оца Нектарија одавде и одведите га у његову цркву да настави са послом, тамо где је стао, јер овде се десило велико чудо!”

Пред њим су тада стајали наш митрополит, председник Општине Јужне Атике, Никитас Ковеос, управник болнице и много света. А, професор, са великом ковертом у рукама - са свим резултатима и извештајима специјалиста итд. ми рече: “Оче Нектарије, ти си победио смрт! Узми овај коверат и однеси да Светом Нектарију, свом заштитнику, који је твој лекар и који те је исцелио! Овај коверат припада њему. ТИ ВИШЕ НЕМАШ РАК! Шта се догодило - не знамо. Иди, и желим ти свако добро”. Можете ли да замислите шта је после било?... Узели смо тај досије и отишли у Камаризу. ЗВОНИЛА СУ ЗВОНА. ЉУДИ СУ КЛЕЧЕЋИ СЛАВОСЛОВИЛИ. Подигао сам руке према Небесима и рекао: “Боже мој, прво и велико хвала припада Теби, светитељима, а нарочито Светом Нектарију. А, друго велико хвала благословеном народу који се са вером непрестано молио”. Заиста, много ми је помогла његова молитва. Затражио сам да звона престану да звоне и да се широм отворе оба крила врата на храму: “Помозите ми. Сада је на мене ред! Отићи ћу, како год знам, до Светитељеве иконе да му благодарим. Испунишу свој завет”.

Једва сам се довукао донде. Позвао сам га још издалека, плачући од радости: “Свети Нектарије, изађи да се подичиш својим чудом! Изађи да видиш ову “диплому” - коверат са медицинском документацијом - коју си ми дао и исцелио ме! Теби припада!” Људи у цркви су јецајући плакали. Сутрадан дођоше о. Никодим Анагносту, данашњи митрополит Јерисоса, и о. Агатоник Фатурос, садашњи митрополит Китроса. Служили су славослов заједно са осталим мени драгим клирицима и мирјанима...

Шта су Свети и шта њихове мошти ако не непрекидно присуство радости Васкрсења!
О. Милош Весин

У НЕДЕЉИ 24. ПО ДУХОВИМА ПРОСЛАВЉАМО:

- 22.(09) Свети мученици Онисифор и Порфирије; Св. Нектарије Егински
- 23.(10) Свети апостоли Олимп, Ефаст, Родион и други с њима
- 24.(11) Свети мученик Мина; Свети краљ Стефан Дечански
- 25.(12) Свети Јован Милостиви; Преподобни Нил Синајски
- 26.(13) Свети Јован Златоусти (Божићне покладе)
- 27.(14) Свети апостол Филип
- 28.(15) Свети мученици Гурије, Самон и Авив (Почетак поста)

МОЛИТВА СВЕТОМ НЕКТАРИЈУ ЕГИНСКОМ

О, мироточива главо, Светитељу Нектарије, архијереју Божији! У време великог одступништва и безбожништва, побожношћу си просијао и сакрушио главу прегордога сатане, који нас је израњао. Тога ради, дарова ти Христос да лечиш болести неизлечиве, које нас спопадоше због безакоња наших. Верујемо: завалео те је Бог праведнога, да тебе ради, нас грешне помилује, од проклетства да нас разреши, од болести да нас избави и да се по свој васељени слави страшно и преславно Име Његово, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Драга браћо и сестре, са великом радошћу Вас обавештавамо да је, благодарећи братству манастира Тумане, у Саборну цркву донета

честица моштију Светог Нектарија Егинског Чудотворца.

Икона са моштима великог исцелитеља, Светог Нектарија, први пут је изложена на целивање верном народу у суботу, на Аранђеловдан - храмовну Славу Саборне цркве, на празничном бденију, као и на данашњој Светој Литургији, на сам дан прослављења Светог Нектарија, ради укрељења верног народа у ова обременења и страдална времена.

У суботу, 28. новембра, почиње БОЖИЋНИ ПОСТ. Смирено молимо Свеблагог Господа да нас, све заједно, сачува у здрављу, љубави, радости, молитви, вери и непролазној заједници са ближњима и са Пресветом и Живоначалном Тројицом.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.